

Sväté prijímanie I.

Sväté prijímanie, sviatosť oltárna, sviatosť eucharistie, viac výrazov, ktoré označujú jedno veľké tajomstvo: Kristovo Telo a Krv pod spôsobom chleba a vína. Je to sám Kristus, ktorý cez tajomstvo svätého prijímania vstupuje do mojej duše. Táto veľká chvíľa si vyžaduje určitú prípravu, tak ako sa napríklad chystáme na veľké životné chvíle, alebo na stretnutia s veľkými osobnosťami, veď tu sa jedná o stretnutie s tým Najväčším, so samým Bohom i človekom Ježišom Kristom. Na druhej strane okrem vznešenosti, sväté prijímanie je zároveň aj chvíľou bratského, každodenného stretnutia s Kristom, ktorý prichádza do mojej duše ako môj naj dôvernejší priateľ a brat. Kto sa pripravuje na sväté prijímanie, snaží sa v prvom rade odstrániť to, čo by prekážalo stretnutiu a duchovnému spojeniu s Ježišom Kristom. Tomu sa hovorí vnútorná príprava. Ako hovorí v tomto prípade sv. Augustín, nestačí si pripraviť ústa, ale predovšetkým srdce. Dávni Cirkevní otcovia o tom rozprávali pomerne často, ale iba príležitostne. Od 15. storočia sa ale dočítame v duchovných knižkách už rôzne návody a spôsoby ako sa pripraviť na sväté prijímanie, ktoré sa vtedy viac označovalo výrazom Večera Pána. Potom nasledovalo obdobie sporov a diskusií o tom, ako sa vlastne má pripraviť ten, kto má prijať Telo Kristovo. Koniec tomu urobilo ustanovenie Cirkvi z roku 1905. V ňom sa hovorí o dvojakej príprave: o príprave nutnej a o príprave potrebnej. Niektoré dispozície sú jednoducho nevyhnutné, aby bolo dovolené pristúpiť ku Svätému prijímaniu. Z toho, ale nevyplýva, že by sme sa mali uspokojiť len s tým, čo je nevyhnutné. Je potrebné, aby sme sa snažili o čo najlepšiu prípravu. Za nutné - nevyhnutné, aby sme vôbec mohli pristúpiť ku Svätému prijímaniu sa považuje: stav milosti posväcujúcej (stav pokrstenej duše bez ťažkého hriechu), správny úmysel a eucharistický pôst pred svätým prijímaním. Tridentický koncil sa odvolával na slová sv. Pavla (1 Kor 11, 28), a preto sa nariadilo, aby sa ten, „kto si je vedomý ťažkého hriechu, nepribližoval k svätému prijímaniu, bez toho, aby sa predtým sviatosťne nevyspovedal.“ Z toho potom vznikol zvyk spovedať sa pred svätým prijímaním, ktorý prenikol živo a hlboko do zvykov a viery Božieho ľudu. Vznikla z toho postupne určitá prílišnosť. Vieme, že nik nie je hodný svätého prijímania, ale spovedať sa pred každým prijímaním, by tiež nebolo správne. Je treba iba jednoducho rozlíšiť ťažký hriech od všedného - ľahkého hriechu. Rozhodne je nesprávne nechodiť na Sväté prijímanie, len preto, že sme sa nestihli vyspovedať, hoci nie sme si vedomí žiadneho ťažkého hriechu. Sväté prijímanie je posila, liek na našu dušu. Ono pôsobí svojou sviatosťou mocou (ex opere operato). Sviatosť ale nie sú akési magické sily. Sú liekom, ktorý prijíma živý organizmus podľa svojej duchovnej pripravenosti (opus operatis). Svätú hostiu duchovní otcovia prirovnávajú k slnku, našu dušu k domu. Dom sa presvieti a prehrejete slnkom, ak sa mu dokorán

otvorí okenice, ak sa odstráni to, čo by lúče slnka zdržiavalo. Preto ľahké hriechy stačí oľutovať, aby sme mohli čím častejšie pristupovať ku sv. prijímaniu, ktoré je posilou a svetlom našej duše. Svätý Pavol píše vo svojom liste, že „človek sa musí preskúmať, a potom môže jesť tento chlieb a piť z tohto kalicha“ (1 Kor 11, 28-29), aby mu sväté prijímanie nebolo na odsúdenie, ak by ho prijal nehodne. Vo zvyku zakaždým sa spovedať pred sv. prijímaním sa môže skrývať aj pohodlnosť, lebo takýto človek sa nechce nad sebou vážne zamýšľať, v akom je vlastne vzťahu voči Bohu, nechce sa „skúmať“ a radšej chce rozhrešenie len ako akýsi magický liek.

Pre tých, ktorí často chodia na sväté prijímanie je chvályhodné ak majú pravidelné duchovné vedenie vo svätej spovedi, lebo tak si formujú dušu i charakter, získavajú Božiu milosť a nadobúdajú čnosti. Nemožno, ale chváliť častú spoveď z prázdneho zvyku alebo z nerozumnej úzkostlivosti. Cirkevné dokumenty hovoria často o svätej spovedi pred svätým prijímaním, ale je to až od siedmeho storočia, keď začali ľudia chodiť na Sväté prijímanie iba zriedkavo.

Naopak, nie je vhodné odrádzať od spovedi tých, ktorí sú v pochybnostiach. Môžu síce prijať sväté prijímanie aj oni, veď nie sú si určite vedomí ťažkého hriechu. Stáva sa ale často, že ich pochybnosti tak psychicky sužujú, že strácajú vnútorný pokoj a istotu. Preto je pre nich lepšie, keď sa vyspovedajú, ako sami hovoria „pre istotu“. Nech si ale dajú poradiť od spovedníka, aby neupadli do zbytočných úzkostí.

Sme teda presvedčení, o tom, že určitá očista duše má predchádzať spojenie duše s Kristom. Spoveď a eucharistia majú iste určitý vzájomný vzťah, patria k sebe. Tento vzťah, ale nemá byť nikdy mechanickým, ani zvykovým. Najlepšia rada pre náš denný život, je tá, že by si každý vyriešil sám v sebe túto otázku po dohode so svojím spovedníkom. Vieme, že iba ťažký hriech je prekážkou pristúpiť k svätému prijímaniu a preto kto je rozumný a nechá si poradiť, nebude zachádzať do krajností ani v jednom, ani v druhom smere.

Telesnou prípravou na prijatie sviatosti eucharistie je tzv. eucharistický pôst. Je to veľmi starý zvyk a pravidlo. Niekedy platilo, že už od polnoci sa nemohlo nič jesť. Dnes stačí hodinu pred svätým prijímaním nič nejесť a nič nepiť. Samozrejme, že tento eucharistický pôst sa nenarušuje ak pijeme čistú vodu a užívame lieky. V stredoveku to bolo všetko prísnejšie a viac sa pridrižovalo presnej litery. Tu a tam sa vyžadovalo napríklad aj niekoľko dní pôstu a mlčania pred prijímaním. Manželia boli vední k tomu, aby sa zdržiavali v manželskom živote. Dnes vieme, že tieto pravidlá a zvyky už neplatia a intímny manželský život manželov, nie je prekážkou ísť na sväté prijímanie, len že by bolo hriechy.

Dnes viac ako inokedy potrebujeme každodenne duchovnú posilu a Božiu pomoc, ktorú dostávame zvlášť vo svätom prijímaní, v Najsvätejšej Eucharistii. Pristupujme teda často a dobre pripravení ku svätému prijímaniu

Mário Orbán.

Všimli ste si?

Mám na mysli obrovský posun v tom, ako vnímame symboly našej viery, konkrétne mierim na kríž. Rané kresťanstvo ho zaradilo medzi svoje hlavné znaky a prví kresťania ho umiestňovali, kam len mohli. Bol pre nich neodmysliteľným znakom spásnosného pôsobenia Ježiša Krista na zemi. Uvedomovali si, že tak vyjadrujú svoj osobný vzťah a spolupatričnosť k spásu, ktorú ľudom priniesol Vykupiteľ. Keď nám komunistický učiteľ v škole strhával retiazku s krížikom, vnímali sme to ako nespravodlivosť, proti ktorej sme sa však nevládali brániť.

Totalita pominula, no ten istý kríž, na ktorý sme boli hrdí, sa dnes začal vynášať na smetisko dejín. Neradi o ňom hovoríme či píšeme, lebo to nie je moderné. Stal sa vraj znakom náboženského fanatizmu. Aj niektoré relatívne nové spoločenstvá, ktoré vznikli na základe evanjelia, radšej vyradili kríž a prežehnávanie zo svojej liturgie a robia všetko možné, aby sa tomuto symbolu vyhli. A my málo vysvetľujeme. Radšej sa necháme zosmiešňovať tými, ktorí nám nerozumejú a kríže schovávajú. Som však presvedčený, že aj dnešnému človeku sa dá symbolika kríža vysvetliť zrozumiteľne. Ani nie slovami, skôr prístupom k hodnotám nášho života. Osobnosti ako bl. Matka Terézia či Ján Pavol II. sú toho výborným príkladom.

Apoštol Matúš nám vo svojom evanjeliu zachoval vetu, ktorou Ježiš vyzýva, aby sme na seba vzali svoj kríž a nasledovali ho, teda žili život podľa neho. Nemáme vo vzťahu k okolitému svetu a jeho dráme alibisticky hovoriť, že za všetko je zodpovedný niekto iný, ale máme budovať Božie kráľovstvo všade tam, kde prevládol hriech a egoizmus. A to všetko s vedomím, že naplníme vôľu Otca. Určite to nie je fanatizmus. Kto odmieta kríž, odmieta zmysel dejín. Kríž neoznačuje len potupenie a smrť, ale celý život Mesiáša medzi nami. Gesto prežehnania je krížom i znamením požehnania - pomoci Boha v tom, čo práve robíme a prežívame.

Jaroslav Ivančo

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00
Piatok od 16:30

Úmysly Apoštolátu modlitby Júl 2008

Všeobecný: Aby sa zvýšil počet tých, ktorí ako dobrovoľníci pohotovo a veľkoryso poskytujú svoje služby kresťanskému spoločenstvu.

Misijný: Aby Svetový deň mládeže, ktorý sa uskutoční v Sydney v Austrálii, prebudil oheň božskej lásky v mladých ľuďoch a urobil z nich rozsievateľov nádeje pre nové ľudstvo.

Úmysel KBS: Aby nám svätý Pavol bol príkladom v apoštolskej činnosti.

Proglas

Evanjeliu
Svätému
Som
Predslovom
Ako nám
Dávno
Sľubovali
proroci,
Prichádza
Kristus
Zhromažďovať
Národy,
Pretože svieti
Svetlom
Celému svetu

Konštantín, filozof
Proglas

Sväté omše v 13. týždni Cezročného obdobia

1.VII. utorok

18.00 +Fabián Jurčovič (1.výr.)

2.VII. streda

18.00 +Karol Ochaba, manž. Mária a syn Drahoš

4.VII. piatok

18.00 + rodičia Vavrinčíkovi a Debreckí

5.VII. sobota

18.00 + Peter a Ivan Hajko a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

6.VII. 14. Nedel'a Cezročného obdobia

8.00 + Ľudovít Plevčík, manž. Berta a dc. Anna
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

30.VII. pondelok Prví svätí mučeníci v Ríme

- 1.VII. utorok sv.Oliver Plunkett, biskup, mučeník
- 2.VII. streda Návšteva Panny Márie - sviatok
- 3.VII. štvrtok sv.Tomáš, apoštol - sviatok
- 4.VII. piatok sv.Alžbeta Portugalská – prvý piatok
- 5.VII. sobota sv.Cyril a Metod, Slovanský vierozvestovia- slávnosť

Keď sa zvečeralo, po západe slnka, prinášali k nemu všetkých chorých a posadnutých zlými duchmi. A celé mesto sa zhromažďilo pri dverách. I uzdravil mnohých, ktorých trápili rozličné neduhy, a vyhnal mnoho zlých duchov a nedovolil im hovoriť, lebo ho poznali (Mk 1, 32 - 34).

Chorí

Evanjeliá ponúkajú čitateľom mnoho stretnutí Ježiša s chorými. Oni boli privilegovanou skupinou pre Ježiša. Venoval im svoj čas a svoje liečivé slová. Viacerým vrátil zdravie a dal im novú kvalitu života.

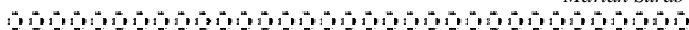
Komunikácia s chorými patrí medzi najťažšie, ale aj najkrajšie. Rozličné typy chorôb prinášajú ľuďom do rozličných fyzických a psychických stavov. V inej pozícii je človek s nádchou a v inej smrteľne chorý človek. Aj od toho závisí ich otvorenosť pre dialóg. V prvej fáze bolesti choroba uzatvára človeka do jeho vnútra. Zvlášť v prípade ťažkých chorôb sa trpiaci búri proti Bohu a svetu. Kládajú si otázku: Prečo? Ak sme v jeho prítomnosti, ťažko sa na to odpovedá, a ani nemá význam hľadať nejaké hotové odpovede. Vhodnejšie je dať mu pocítiť empatiu a disponovanosť k počúvaniu. Po tejto fáze nasleduje prijatie choroby. Vytvára sa vhodnejší predpoklad pre liečivú komunikáciu. Ona spočíva v tom, že mu vlietame odvahy a nádeje. Nemá to byť však falošná odvaha a falošná nádej. Pre vážne chorého človeka nie je veľký priestor na „sladké“ klamstvá. Vzniká však priestor na to, aby sme seba dali do úzadia a do popredia dali Boha a trpiaceho Ježiša. Trpiaci človek má veriť, že medicína má veľké možnosti, ale darcom zdravia je Boh. Boh mu môže zdravie vrátiť, ale aj nemusí. Viera spočíva v tom, že človek dovolí Bohu, aby sa na ňom naplnil jeho plán s ním. Je to zvlášť ťažké, keď sa stretávame s utrpením mladých ľudí. Trpiaci „vyhráva“ vtedy, keď dá svojim bolestiam zmysel. Pomáha mu, keď uverí, že Boh ho neopustí. Že ho neopustia ani lekári a príbuzní. A že sa nesmie sám opustiť.

Môžeme „vstúpiť“ aj do našich rodín. V mnohých z nich sa odohráva dráma utrpenia, nádeje, lásky, ťažkých otázok, až po vrchol, ktorým je celoživotné obetovanie sa. Môžeme vidieť vrcholnú lásku manželky, ktorej muž ešte na začiatku spoločného života vážne ochorel. Ostala pri ňom. Predovšetkým svojím srdcom a slovami mu pomohla a pomáha, aby prekonal hrozný pocit, že je zbytočný a mal by zomrieť. Ešte bolestnejší je pohľad na ťažko choré dieťaťo v rodine. Rodičia napríklad vedia, že nikdy nebude chodiť, alebo správne rozmyšľať a rozprávať, alebo že predčasne zomrie. A predsa sú mu po rokoch vďační, že im dalo viac ako zdravé deti. Pomohlo im objaviť a zdolať cestu na kríž, ktorý umožňuje prežívať najvznešenejšie prejavy lásky. Oni nikdy, aj keď v počiatkoch mohli mať veľké ťažkosti, nepovedia: keby sme ho radšej nemali; keby sa radšej nebolo narodilo; keby bolo radšej skôr zomrelo; keby ho bol niekto radšej po narodení zabil. A je neraz radosť počúvať matky alebo otcov, ktorých komunikácia vychádza zo života naplneného permanentnou obetavou láskou. Naozaj, utrpenie blízkych nás robí majstrami v komunikácii.

V dialógoch s trpiacimi s dôverou a citlivo ponúkajme aj službu Cirkvi. Ježiš prostredníctvom Cirkvi udeľuje trpiacim sviatosť pomazania chorých. Kto ju s vierou prijme, ten sa spája s Ježišovým utrpením a zmŕtvychvstaním. Ak sa bojíme pomôcť trpiacemu stretnúť sa s Ježišom, stávame sa zodpovední za jeho ďalší tragický osud.

Kto sa bojí trpiacich a nechce s nimi komunikovať, je slabým človekom a zlým kresťanom. Akokoľvek je to namáhavé, je to známka akosti ľudskosti a zbožnosti. Kto sa rád rozpráva s chorými, neostane sám, keď bude aj on raz trpieť.

Marián Šuráb

Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!

Flp 4,4

V tomto tichu, Pane,
a v tvojej blízkosti chcem si v dnešný deň klásť
otázku o radošti,
hovoriť o radošti.

Nie je to pre dnešného človeka príliš odvážne?
Nestali sme sa až príliš pesimistickí a skeptickí
voči každému slovu, ktoré nás volá k radošti?
Pane, možno ešte dnes veriť v radošť?

V čistú,
úprimnú, krásnu radošť zo života?
Možno byť naozaj aj uprostred nášho sveta
i každodenného života -
možno byť človekom radostným?

Ty sám vieš, Pane,
koľko je okolo mňa i vo mne samom vecí, čo mi berú
radošť, čo sa mi stali prekážkou opravdivej radošti.

Ty vieš, Pane,
a poznáš chvíle v mojom živote, keď mi vôbec nie je
radostne, keď by som sa kdesi zavrel a nechcel ani
hľadiť na svet toľkej nelásky, zabíjania,
na svet nešťastia, podvodu, klamstva...
Pane, je možné v takomto svete žiť skutočnú radošť?

Áno, stretávam ľudí, ktorí sa usmievajú, ktorí svoj
smiech príliš hlasno dávajú najavo.
Neraz sa bojím, Pane, uveriť, že by títo ľudia boli naozaj
šťastní a mali radošť.

Možno sa, Pane, ocitám ako tí apoštolí v dnešnom
evanjeliu.

Evanjelista o nich hovorí: „Boli zmätení, plní strachu.“
Pripadám si vo svojom každodennom živote podobne,
akoby som sa niekedy nevedel vyznať v tom zmätku.
Pane Ježišu,

ako je dobre, že si tu a že v túto chvíľu prichádzaš medzi
nás ako vzkriesený Pán.

Aj do našich srdc, aj do našich zmätených duší hovoríš:

„Pokoj vám! Nebojte sa, ja som to!
Ja som prišiel, aby ste mali radošť, aby vaša radošť
bola úplná. Dotknite sa ma... Nebojte sa, ja som to!“

Ako dobre, Ježišu, že si tu.

Nie, nechcem zabudnúť na svoje problémy, na svet okolo
mňa, na ťažkosti a prekážky, ktoré mi neraz berú chuť...
ale len sa tak dotknúť, Ježišu, tvojej ruky,
tej vzkriesenej ruky...

a vykročiť s tebou a s tebou ísť i do tých ťažkých chvíľ
môjho života, keď nie je mnoho dôvodov na radošť.

Počujem, ako mi hovoríš:

„Aj ja som musel trpieť, aj ja som prežíval život, v
ktorom ma mnohí nenávideli, neprijali, opustili, zradili,

a predsa mi nechýbala radosť.

Hľadal som ju v Otcovi i zveleboval som ho za to, že je a že je so mnou.“

Dáva mi to odvalu, Pane, ísť do svojich ťažkých dní života.

Učíš ma, že skutočná radosť môjho srdca je v tom, keď budem vedieť objavovať radosť v čistej láske, ktorou budem milovať druhých, milovať tento svet, milovať túto zem, milovať človeka, milovať seba, milovať všetko v tebe...

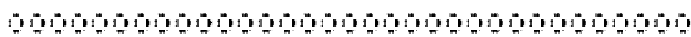
Ježišu, v túto chvíľu ťa prosím:

naplňaj ma svojim Svätým Duchom, lebo jeho ovocím v mojom živote je i pravá radosť.

Urob ma človekom, ktorý nebude chcieť nikomu radosť kaziť, a dodaj mi odvahy i viery radosť druhým pripravovať.

Daruj mi, Pane, svojho Ducha, aby som sa s ním vrátil do prostredia, kde si ma postavil, aby som radosťne utváral tajomstvo svojho života.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

MATKINA MODLITBA Keď umývam malé špinavé nôžky, modlím sa: „*Pane, zachovaj ich vždy čisté, nech kráčajú po správnych cestách.*“

Keď umývam malé špinavé ruky, úprimne prosím: „*Pane, nech sú ochotné vykonať úlohu, ktorú im dáš.*“

Keď umývam špinu z malých kolien, prosím: „*Pane, nech sa na týchto kolenách vybojujú najväčšie víťazstvá.*“

Keď drhnem špinavé šaty, modlím sa: „*Pane, nech sa jeho odev zmení na rúcho Tvojej spravodlivosti.*“

„*Viem, že po niekoľkých hodinách budem musieť opäť umyť tieto ruky i nohy a skôr než sa skončí deň, šaty budú zasa špinavé. Ale na všetkých životných cestách, v bolesti aj nedostatku, zachovaj Pane, jeho malé drahé srdiečko čisté od hriechu a poškvrny, pretože ani voda, ani mydlo nemôžu umyť tajné zákutia srdca, kam dovidíš len Ty. Ja môžem umyť len jeho ruky a nohy, ale jeho srdce, Pane, odovzdávam Tebe.*“

Človek, ktorý mal z božnú matku, nemôže byť chudobný.

Abraham Lincoln

Sv. Paulina do Coracão Agonizante de Jesus

9. júl

Kanonizovanie prvej brazílskej svätice sledoval 19. mája na Námestí sv. Petra v Ríme aj brazílsky prezident Fernando Henrique Cardoso s tisíckou svojich krajanov. Hoci sa Matka Paulina, vlastným menom Amabile Lucia Visintainerová, narodila v Taliansku (16. decembra 1865 vo Vattare), jej domovom sa stala najväčšia juhoamerická krajina.

Rodina Visintainerovcov emigrovala do Brazílie, keď mala Lucia iba desať rokov. Už v dvanástich rokoch sa aktívne zúčastňovala na živote farnosti, vyučovala deti katechizmus, navštevovala chorých, upratovala kostol... V júli 1890 položila spolu s priateľkou Virginiou Rosou Nicolodiovou základy prvej rehoľnej kongregácie zrodenej v Brazílii. Dievčatá získali súhlas rodičov na odchod z domu a nast'ahovali sa k istej staršej panej chorej na rakovinu. Za päť rokov sa okolo nich zhromaždila skupinka, ktorá získala cirkevný súhlas a začala používať meno dcéry Nepoškrveného počatia. V decembri 1895 prijala Lucia meno Paulina do Coracão Agonizante de Jesus a zasvätila sa Bohu. Spoločenstvo žilo v extrémnej chudobe. Sestry okrem toho, že pomáhali chorým a sirotám, pracovali na plantážach a v malej tkáčskej dielni.

Roku 1909 začali pre spoločenstvo ťažké časy. Matka Paulina bola pozbavená miesta predstavenej a poslaná medzi chorých do Hospicu sv. Vincenta de Paul. Nesmela vykonávať nijakú činnosť, ktorá by súvisela s kongregáciou. Nasledujúce roky strávila modlitbou, prácou a obetovaním utrpenia. Roku 1918 sa s dovolením generálnej predstavenej nast'ahovala do materského domu v Ipirange, kde strávila zvyšok života. Na jeho sklonku sa nevyhla utrpeniu - následkom silnej cukrovky prišla o zrak a musela podstúpiť amputáciu pravej ruky. Zomrela 9. júla 1942. Jej posledné slová boli: „Nech sa stane Božia vôľa...“

Proces kanonizácie matky Paulíny sa začal roku 1965 a bol zavŕšený dvoma zázrakmi uskutočnenými na jej príhovor. V prvom prípade išlo o dvadsaťštyriročnú matku štyroch detí, ktorej počas ďalšieho, komplikovaného tehotenstva zomrelo nenarodené dieťa. Žena prekonala ťažké krvácanie, niekoľko zastavení srdca a upadla do hlbokéj kómy. Sestry Nepoškrveného počatia, ktoré ju ošetrovali, sa prihovárali za jej uzdravenie u Matky Paulíny. Nasledujúce ráno sa žena z kómy prebrala, hoci lekári na to nenašli uspokojivé vedecké vysvetlenie. Príhovor svätej pripisujú aj uzdravenie novonarodeného dievčatka, ktoré umieralo na následky hydrocefálie spôsobenej veľkým tumorom na mozgu. Súčasný rektor sanktuária Matky Pauliny P. Alécio Azavedo, ktorý bol privolaný k dieťaťu, aby ho pokrstil, vyzval príbuzných na modlitby ku kandidátke svätosti. Stav pacientky sa následne natoľko zlepšil, že mohla podstúpiť operáciu a dnes sa teší dobrému zdraviu, napriek lekárskeym prognózam slepoty a paralýzy. Dňa 19. mája dokonca po prvý raz prijala Eucharistiu z rúk samotného Svätého Otca.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku